

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

Reserved on : 27.03.2018

Pronounced on : 28.12.2018

CORAM

THE HONOURABLE MR.JUSTICE R. SURESH KUMAR

Crl.A.No.490 of 2017

C.Surendaramoorthy ... Appellant / Complainant

Vs

K.Venkatachalapathi ... Respondent / Accused

Criminal Appeal filed under Section 378(4) of the Criminal Procedure Code against the order and Judgment of acquittal, dated 23.01.2017 on the file of the Principal Sessions Judge, Krishnagiri in Crl.A.No.22 of 2016 setting aside the sentence and Judgment of conviction, dated 15.03.2016 on the file of the Judicial Magistrate No.II, Krishnagiri in S.T.C.No.366 of 2014.

For Appellant : Mr.S.Satish

For Respondent : Mr.N.Elayaraja

J U D G M E N T

This Appeal has been preferred against the order and Judgment made by the Principal Sessions Court, Krishnagiri in Crl.A.No.22 of 2016 by Judgment, dated 23.01.2017 by and under which the first appellate Court has reversed and set aside the Judgment and conviction made by the Judicial Magistrate No.II, Krishnagiri in S.T.C.No.366 of 2014, dated 15.03.2016.

2. The complainant is the appellant herein and the accused is the respondent and they would be called as complainant and accused respectively for the sake of convenience.

3. The case of the complainant is that, the accused approached the complainant requesting for loan for urgent need from the complainant for a sum of Rs.12 lakhs. Accordingly, the complainant gave Rs.12 lakhs by cash to the accused on 05.02.2012 and on the same date, the accused had executed a pro-

note (Ex.P.5), whereby he agreed to repay the said loan on demand with interest at the rate of 24% p.a (2% per month).

4. It is the further case of the complainant that, as agreed or assured, since the accused did not come forward to repay the said loan amount to the complainant, in spite of the repeated demand in this regard, the complainant issued a legal notice, dated 09.03.2013 (Ex.P.6) calling upon the accused to repay the loan amount together with the agreed interest within 10 days from the date of receipt of the said notice.

5. On receipt of the said notice by the accused on 12.03.2013 (Acknowledgement card Ex.P.7), he did not immediately come forward to return the amount. However on 15.02.2014, the accused had issued a cheque for a sum of Rs.8,50,000/- drawn in Canara Bank, Krishnagiri branch with Cheque No.153392 as a part payment stating that, since the accused was having only that much amount, i.e., Rs.8,50,000/- in his bank account, he had issued the cheque for part payment.

6. Believing the words of the accused, it is the case of the complainant that, he deposited the said cheque on 17.03.2014 at his bank, namely Bank of India, Alapatty Branch. However the said cheque was returned on 21.03.2014 by his Bank with the endorsement that the "Funds Insufficient".

7. Since the cheque was returned for want of sufficient funds, the complainant had chosen to issue statutory notice under Section 138(b) of the Negotiable Instruments Act (In short "NI Act") on 27.03.2014 (Ex.P.3) calling upon the accused to repay the said sum of Rs.8,50,000/- (being the cheque amount) within 15 days from the date of receipt of the notice.

8. Having receipt of the said notice on 29.03.2014 (Acknowledgment (Ex.P.4) by the accused, he did not come forward to pay the cheque amount or has not even chosen to issue any reply notice.

9. Therefore the case of the complainant was that, the accused deliberately had issued the cheque knowing well that his account did not have enough money to honour the cheque issued by him and even after the statutory notice was given under Section 138(b) of NI Act, since the accused did not come forward to settle the amount, the presumption is that, the accused has committed the offence punishable under Section 138 of the NI Act, accordingly a complaint was filed under Section 138 of the NI Act by the complainant before the trial Court, which was taken on file in S.T.C.No.366 of 2014.

10. Before the trial Court, two witnesses were examined by the side of the complainant, i.e., P.W.1 and P.W.2 and 7 documents, i.e., Ex.P.1 to Ex.P.7 were marked. On the side of the defence, i.e., accused, 7 witnesses were examined, i.e., D.W.1 to D.W.7 and 3 Exhibits were marked, i.e., Ex.D.1 to Ex.D.3.

11. The trial Court, after having completed the trial has given its Judgment and conviction on 15.03.2016 whereunder the trial Court found the accused guilty for the offence punishable under Section 138 of the NI Act and accordingly, convicted and sentenced him to undergo 12 months S.I.

12. As against the said conviction and Judgment made by the trial court, the accused preferred appeal in Crl.A.No.22 of 2016 before the Principal Sessions Judge, Krishnagiri. The Sessions Court, i.e., the first appellate court, after having heard the appeal, decided the same by its Judgment, dated 23.01.2017 whereby the first appellate Court has set aside the Judgment and conviction made by the trial Court and set the accused free from the guilt of the alleged offence punishable under Section 138 of the NI Act. As against the said Judgment made by the first appellate Court, the present appeal has been filed by the complainant.

13. It is the definite case of the complainant that, the accused borrowed a sum of Rs.12 lakhs by way of cash on 05.02.2012 and on the same date, the accused executed the promissory note, i.e., Ex.P.5, whereby he agreed to repay the same with interest at the rate of 2% per month. Since the said amount was not returned by the accused despite several demands made in this regard, ofcourse orally, the complainant issued a legal notice on 09.03.2013 (Ex.P.6) and the same was received and acknowledged by the accused on 12.03.2013, i.e., Ex.P.7. However he did not immediately come forward to settle the amount, ofcourse belatedly he issued the cheque in question on 15.02.2014 for a part sum, i.e., for Rs.8,50,000/- and the said cheque was presented in his bank account by the complainant on 17.03.2014, the same was returned on 21.03.2014 for the reason "Funds Insufficient".

14. It is also the definite case of the complainant that, subsequently the complainant had issued statutory notice under Section 138(b) of the NI Act on 27.03.2014. However the accused neither has come forward to pay back the cheque amount nor had come forward even to issue any reply to the said notice, thereby he has committed the offence punishable under Section 138 of the NI Act. Accordingly the complaint was filed and after trial, the

trial Court found him guilty and sentenced him to undergo 12 months Simple Imprisonment.

15. In this context, the complainant, who was examined as P.W.1, in his cross-examination stated that, he was having an agricultural land of 4 3/4 acres, out of which he is getting constant income per year to the extent of Rs.2 to 3 lakhs. That apart, he was also running a milk vending business, by which he was able to earn Rs.20,000/- per month and since he has small family having wife and two children who are only school going, he was able to save considerable amount from the income he earned from the said sources. The complainant's further case, as he deposed before the trial Court was that, he was having account in three Banks including the bank where the cheque in question was deposited. On 05.02.2012, he had given the loan of Rs.12 lakhs, by way of cash to the accused, as against which the accused executed the pro-note. He further deposed that, out of the Rs.12 lakhs, Rs.10 lakhs amount, the complainant was able to mobilise from his savings, which he had kept in house and the remaining Rs.2 lakhs, he mobilised by pledging his jewel, thereby he was able to mobilise Rs.12 lakhs and the same was paid in cash to the accused.

16. In this context, it is to be noted that, the accused was examined as D.W.1, who has deposed in his chief examination that, he did not receive any money from the complainant. He did not also execute any pro-note in favour of him and the signature found in Ex.P.5, pro-note was not belong to him. Instead, the D.W.1, i.e., the accused has come out with a defence theory stating that, there had been land dispute between the accused and one Veeramani and Kathiravan, who are D.W.2 and D.W.3 and in this regard, in order to get amount of Rs.7 lakhs, which was required at that time to the accused, he approached the said Veeramani through one of his friend Eswaramoorthy, D.W.4 and at whose instance, the property of the accused was given power of attorney to D.W.2 and in order to give security for the amount paid by that D.W.2, three number of cheques were issued including the cheque in question.

17. In fact the theory projected by the accused side has been supported by D.W.4, Eswaramoorthy, who, according to the accused, acted as a middle man-cum-common friend between D.W.1 accused, D.W.2 and D.W.3. In this context, the deposition of D.W.4, Eswaramoorthy both in his chief examination as well as cross-examination are extracted here under :

"மு.வி நான் சென்னையில், சுப்பையா நகர், முத்தலிபாக்கம் என்ற
முகவரியில் குடியிருந்து வருகிறேன். நான் சரவணா ரெண்ட் எ கார்
என்ற வாடகைக்கு விடும் பணிசெய்து வருகிறேன். எனக்கு

வெங்கடாசலபதி என்பவரை 5 வருடங்களாகவும், வீரமணி என்பவரை 6 வருடங்களாக தெரியும். கதிரவன் என்பவரை 3 வருடங்களாக தெரியும். வீரமணி என்பவர் எனது நண்பர் மூலமாக எனக்கு அறிமுகமானார். கதிரவன் என்பவர் வீரமணியின் அக்கா மகன் என்ற முறையில் எனக்கு பழக்கமானார். வெங்கடாசலபதி என்பவர் அவரின் சொத்தை அடமானம் வைத்து ரூ.7,00,000 பணம் வேண்டும் என்னிடம் கேட்டார். நான் வீரமணி என்பவரை அணுகி அவருக்கு கடன் கொடுக்கலாமா என்று கேட்டேன். நான் வீரமணியிடம் ஏற்கனவே ஐந்து லட்சம் கடன் வாங்கியிருந்தேன். வீரமணி இடத்தை பார்த்து மதிப்பிட்டு, போட்டு கடன் கொடுப்பதாக சொல்லி என்னிடம் ஒரு நிபந்தனை விதித்தார். நான் வீரமணியிடம் பணம் கடன் வாங்கி என்னால் 2 2 1/2 வருடங்களாக கொடுக்க முடியவில்லை. எனவே அந்த வெங்கடாசலபதியின் இடத்தை வீரமணியின் பெயருக்கு அடமானமாக வைக்கும்படி வெங்கடாசலம் வீரமணிக்கு பவர் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்தால் 12,00,000 பணம் தருவதாகவும், அதில் ஏழு லட்சத்தை வெங்கடாசலத்திற்கு கொடுத்துவிட்டு நான் வீரமணிக்கு கொடுக்க வேண்டிய ஐந்து லட்சத்தை கழித்துவிடுவதாகவும் வீரமணி சொன்னார். அதன்று வெங்கடாசலமும் ஒத்துக் கொண்டார். எனவே நான் என்னுடைய 812647, 812649 என்ற சிட்டி யூனியன் வாங்கி ரங்கராஜபுரம் காசோலை இரண்டை வெற்று காசோலையாக வெங்கடாசலத்திடம் கொடுத்துவிட்டேன். வெங்கடாசலம் அவரின் 3 காசோலைகளை வீரமணிக்கு செக்யூரிட்டியாக வெற்று காசோலையாக கொடுத்தார். அந்த காசோலைகளின் எண்கள் 153391, 153392, 153393 ஆகும். வெங்கடாசலபதி வீரமணிக்கு எழுதிக் கொடுத்ததில் நான் சாட்சி கையொப்பம் போட்டுள்ளேன். அதன் அடிப்படையில் வீரமணி கதிரவன் என்பவருக்கு பிறப்பித்து கொடுத்த கிரய ஒப்பந்த ஆவணத்தில் நான் சாட்சியாக கையொப்பம் போட்டுள்ளேன். 25.7.12 அந்த தேதியில் கொடுத்தேன். அதே தேதியில் தான் நான் எனது இரு காசோலைகளை வெங்கடாசலத்திற்கும், வெங்கடாசலம் அவரின் 3 காசோலைகளை வீரமணியிடம் கொடுத்த தேதி ஆகும்.

கு.வி. இந்த வழக்கில் எனக்கு சாட்சி சொல்ல அழைப்பாணை வந்ததா என்றால் நான் வெளியூரில் இருந்ததால் பெறவில்லை. அந்த தகவலை வெங்கடாசலம் கொடுத்தார். வெங்கடாசலம் கேட்டுக் கொண்டதின் பேரில் நான் சாட்சி சொல்ல வந்தேனா என்றால் சம்மன் வந்துள்ளதாக சொன்னதால் வந்தேன். அந்த பவர் பத்திரமானது பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணம் என்றால் சரிதான். அந்த பவர் பத்திரமானது கடன் வாங்குவதற்காக பிறப்பிக்கப்பட்டு அது செக்யூரிடிகாக கொடுக்கப்பட்டது ஆகும். அந்த பவர் பத்திரத்தில் சுமார் பத்து லட்சம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததாக எனக்கு ஞாபகம். அந்த பத்து லட்சத்தி சில்லரையை யார் யாருக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று இருந்தது என்றால் வீரமணி வெங்கடாசலமிருந்து பணம் வாங்காததால் வெங்கடாசலபதியின் பூர்த்தி செய்யாத காசோலையை வாங்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றால் சரியல்ல. வெங்கடாசலபதி வீரமணிக்கு கொடுத்ததாக நான் சொல்லும்

காசோலைகளை நான் குறித்து வைத்துள்ளேனா என்றால் எனக்கு ஞாபகம் உள்ளது. அந்த காசோலை கொடுக்கப்பட்ட தேதி 25.7.12 ஆகும். காசோலை எண் 153391, 153392, 153393 ஆகும். அந்த காசோலைகளை எந்த கிளை என்றால் அது பற்றி எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. வெங்கடாசலபதியின் வங்கி கணக்கு எண் தெரியாது என்றால் தற்போது ஞாபகம் இல்லை. என்னிடம் வெங்கடாசலபதி கடன் கேட்டதாகவும், நான் வீரமணிக்கு சிபாரிசு சொன்னதாகவும், காசோலை கொடுத்ததாகவும் நான் சொல்லுவது பொய் என்றால் சரியல்ல. 153392 காசோலையை வெங்கடாசலபதி, வீரமணிக்கு கொடுத்ததாக நான் சொல்வது பொய் என்றால் சரியல்ல. 153392 காசோலையானது வெங்கடாசலபதி சுரேந்திரமூர்த்திக்கு கொடுக்க வேண்டிய கடனுக்காக கொடுக்கப்பட்ட காசோலை என்றால் சரியல்ல. நான் வெங்கடாசலபதியின் நெருங்கிய நண்பர் என்றால் சரிதான். அவர் என்னுடைய கார்டுகளை வாடகைக்கு எடுப்பதால் எனது வாடிக்கையாளர் ஆவார். அவர் கேட்டுக் கொண்டதின் பேரில் இந்த வழக்கு காசோலையையும், வெங்கடாசலபதி வீரமணிக்கு கொடுத்து போல் நான் தொடர்பு, படுத்தி பொய் சாட்சி சொல்லுகிறேன் என்றால் சரியல்ல. வெங்கடாசலபதி, சுரேந்திரமூர்த்திக்கு கொடுக்க வேண்டிய பணத்தை மோசடி செய்வதற்காக நான் உடந்தையாக உள்ளேன் என்றால் சரியல்ல."

18. The D.W.3 one Kathiravan in his cross-examination has deposed in the following terms :

"எசா2 எனது மாமா, எதிரி எனக்கு தெரியும். எதிரி கிரய ஒப்பந்தம் ஒன்றை பிறப்பித்து கொடுத்தபோது எனக்குத் தெரியும். வெங்கடாசலபதி மற்றும் எசா1 இருவரும் எனக்கு கிரய ஒப்பந்தம் பிறப்பித்து கொடுத்தனர். அந்த கிரய ஒப்பந்தத்திரம் பிறப்பித்து கொடுத்தபிறகு 6,7 மாதங்கள் கழித்து எனக்கு கிரயம் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. அவ்வாறு எனக்கு கிரயமான பிறகு நிலத்தை எனக்கு விட மறுக்கிறார்கள் என்று காவல் நிலையத்தில் புகார் எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. நான் வெங்கடாசலபதி என்பார் மீது அவரின் அண்ணார் நிலத்தின் வழியாக செல்லக்கூடாது என்று தடுத்ததால் தான் புகார் கொடுத்தேன். அந்த புகாரின் அடிப்படையில் போலீசார் விசாரித்ததாகள். அந்த புகாரின் அடிப்படையில் முடிவு எதுவும் எடுக்கப்பட்டதாக எனக்கு தெரியவில்லை. புகாரின் முடிவில் எதிரியிடம் 12,00,000 பணம் வாங்கிக் கொண்டு நாங்கள் விட்டுக்கொடுக்கப்பட்டது என்று பைசல் செய்யப்பட்டது என்று எதிரி சொன்னால் தவறாகும். மேலேகண்டவாறு முடிவு எடுத்து நான் காவல் நிலையத்தில் கையெழுத்து போட்டேன் என்றால் அது தவறாகும். வாதியை எனக்கு நாளளந்து மாதங்களாக எனக்கு தெரியும். எனது மாமா மூலம் அவர் எனக்கு பழக்கம். வெங்கடாசலபதி, ஈஸ்வரமூர்த்தியிடம் எசா2ம் கடன் வாங்கியதாக எதிரி சொன்னால் ஈஸ்வரமூர்த்தி வாங்கியுள்ளார். ஆனால் எதிரி வாங்கியதாக எனக்கு தெரியவில்லை."

19. Whereas the D.W.2 one Veeramani, in whose name even power was executed by the accused, has stated the following in his cross-examination :

"எனக்கு சென்னையை சேர்ந்த ஈஸ்வரமூர்த்தி என்பவர் மூலம் எதிரியை தெரியும். என்னிடம் ஈஸ்வரமூர்த்தி என்பவர் கைமாற்று கடன் வாங்கியுள்ளார். வெங்கடாசலபதி கைமாற்றுகடன் வாங்கிவிட்டு திருப்பி கொடுத்துவிட்டார். உத்தேசமாக ரூ.60000 வரை வெங்கடாசலம் கடன் வாங்கியிருக்கலாம். அவ்வாறு கடன் வாங்கும்போது எதிரி எந்தவித ஆவணங்களும் எனக்கு எழுதிக் கொடுக்கவில்லை. மேற்சொன்ன கடன் தவிர வேறு என்ன முறையில் எதிரி என்னிடம் தொடர்பு, கொண்டிருந்தார் என்றால் எதிரியின் நிலத்தை விற்றுக் கொடுக்க சொல்லி ஈஸ்வரமூர்த்தி மூலம் என்னை அணுகி எதிரி எனக்கு பகர அதிகார பத்திரம் கொடுத்தார். அந்த பகர அதிகார பத்திரம் பிறப்பித்து கொடுத்த தேதியிலேயே கதிரவன் என்பவருக்கு நான் கிரய ஒப்பந்த பத்திரத்தை பிறப்பித்து கொடுத்தேன். அந்த கதிரவன் எனக்கு மாமா மகன் ஆவார். நான் அந்த பகர அதிகார பத்திரத்தை பயன்படுத்தி கதிரவன் என்பவருக்கு வெங்கடாசலபதியின் சொத்தை கிரயமாக கொடுத்தேன். "

20. So according to the accused, the defence theory was that, the accused was in need of money and therefore, he, through D.W.4, Eswaramoorthy approached the D.W.2, Veeramani, who already claimed to have paid a sum of Rs.5 lakhs as loan to D.W.4, Eswaramoorthy and when the Eswaramoorthy, D.W.4 approached D.W.2, Veeramani requesting Rs.7 lakhs for the accused D.W.1, D.W.2 wanted some landed security and therefore power was executed by the accused for his land towards D.W.2, who in turn had sold the property by using the power to and in favour of D.W.3, who is none other than the nephew of D.W.2.

21. According to the defence theory, which has been fully supported by D.W.4 that, the arrangement was that, in lieu of the land for which power was executed by the accused, apart from the payment of Rs.7 lakhs to the accused, the D.W.2 Veeramani wanted to set off Rs.5 lakhs loan payable by D.W.4, Eswaramoorthy. Therefore the total amount of Rs.12 lakhs was thus transacted.

22. It is the further theory of the defence that, during the said transaction of getting money as against the power executed by the accused as security, the D.W.1 accused claimed to have issued three cheque leaves and empty pro-note. The three cheque numbers were 153391, 153392 and 153393. Those cheques according to D.W.4 were issued on 25.07.2012. Among the three cheque leaves, the number of cheque in question, i.e., 153392 is also included.

23. Therefore the said cheque had been misused by the complainant as the D.W.2 and the complainant were friends and relatives. Therefore according to the defence theory, there had been no money transaction between the complainant and the accused, as the accused never sought for any monetary help from the complainant and there was no occasion to get any money from the complainant.

24. The further theory projected by the defence side before the trial Court was that, since it was claimed by the complainant that the entire money, i.e., Rs.12 lakhs were paid by way of cash, the complainant should have explained as to how and from which source, he was able to mobilise the money. In this regard, even though it was claimed by the complainant that, he was having agricultural landed property in his village, out of which he would be earning Rs.2 to 3 lakhs per year and also he was having milk vending business, out of which he was able to earn Rs.20,000/- per month, there had been no proof to that effect filed before the Court and therefore according to the defence side, nothing had been proved in this regard. Therefore the accused side raised the point before the trial Court that, the complainant since was not able to establish that, he was having the means to mobilise such huge amount and to pay by way of cash, the claim of the complainant that, he had paid the money which is an enforceable debt, cannot be accepted.

25. With these facts, both the trial Court as well as the appellate Court have decided the issue. The trial Court in fact has taken into account all these aspects projected by both the complainant side as well as the accused side.

26. The trial Court has found contradiction between the deposition of D.W.1 and D.W.4. In this context, it has given the following finding :

"எசா1, இரண்டு காசோலைகளை எசா3டம் கொடுத்ததாகவும், அதில் ஒரு காசோலையை பயன்படுத்திதான் இந்த வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்று எசா1 சொல்லியுள்ள நிலையில், எசா4 இவ்வழக்கு காசோலையையும் மற்றும் இரு காசோலைகளுமாக மொத்தம் 3 காசோலைகளை எசா1, எசா2டம் கொடுத்ததாக அளித்துள்ள சாட்சியம் முரண்பட்ட விதத்தில் உள்ளது என்று இந்நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கிறது."

27. The trial Court also found fault with the accused for not having responded when the legal notice was issued even prior to the alleged issuance of the cheque by way of notice, dated 09.03.2013. i.e., Ex.P.6 and in this regard, the finding of the trial Court reads thus:

"மசாஆ5ல் கண்ட தொகையை வேண்டி முறையிட்டாளர் தரப்பில்

மசாஆ6 அனுப்பப்பட்டுள்ளது. அந்த அறிவிப்பை மசாஆ7ன் மூலம் எதிரி தரப்பில் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதுகுறித்து, எசா1ன் குறுக்கு விசாரணை சாட்சியத்தில், ஞானனிடம் காட்டப்படும் திரு.ஜெயராமன் அவர்கள் அனுப்பிய 09.03.2013ம் தேதியிட்ட அறிவிப்பின் அலுவலக நகல் என்றால் சரிதான். அந்த அறிவிப்பை என் சார்பில் எனது மகன் கோபிநாத் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார் என்றால் சரிதான். அதற்கான அஞ்சல் ஒப்ப,தல் அட்டை என்னிடம் காட்டப்படுவது தான். அந்த அஞ்சல் ஒப்ப,தல் அட்டையின் அசல் மசாஆ7 ஆகும். மசாஆ6 அறிவிப்பிற்கும் நான் பதிலுரை அனுப்பினேனா என்றால் இல்லை என்று சொல்லியுள்ளார். இவ்வாறு மசாஆ3,6 ஆகிய இரு அறிவிப்புகளுக்குமே எதிரி தரப்பில் பதிலறிவிப்புகள் எதையும் அனுப்பி மசாஆ3, 6ல் கண்ட சங்கதிகள் ஏன் மறுக்கப்படவில்லை என்பதற்கு எவ்வித காரணத்தையும் எதிரி தரப்பில் சொல்லப்படவில்லை."

In this regard, it has also given further finding which reads thus :

எதிரி முறையீட்டாளரிடம் கடன் எதையும் பெறவில்லை என்றும், மசாஆ5 எதிரியால் முறையீட்டாளருக்கு எழுதிக் கொடுக்கப்படவில்லை என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ள நிலையில், எதிரிக்கு முறையீட்டாளர் தரப்பில் அனுப்பப்பட்ட மசாஆ3,6 ஆகியவைகளுக்கு ஏன் பதில் எதையும் அனுப்பி மறுப்பு, எதையும் எதிரி தரப்பில் முறையீட்டாளருக்கு தெரிவிக்கவில்லை என்பதற்கும், எதிரி தரப்பில் எவ்வித விளக்கமும், காரணமும் சொல்லாததால் எதிரி தரப்பு, மேற்சொன்ன வாதத்தில் எவ்வித வலுவூட்டில்லை என்று இந்நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கிறது."

28. In so far as the defence taken by the accused side that, the complainant did not have source to mobilise the funds to the extent of Rs.12 lakhs to pay it by way of cash, the trial Court has given the findings which reads as follows :

"முறையீட்டாளருக்கு பணம் கடனாக கொடுக்குமளவிற்கு வசதி இல்லை என்று எதிரி தரப்பில் ஒரு வாதம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதுகுறித்து, முறையீட்டாளரை எதிரி தரப்பில் குறுக்கு விசாரணை செய்யும் போது, ஞானன் விவசாயமும், பால் மாடுகளை வைத்து அதன்மூலம் பால் வியாபாரம் செய்து வருகிறேன். என்னிடம் 4 3/4 ஏக்கர் நிலம் உள்ளது. எனக்கு, அந்த நிலம் மூலமாக 2 லிருந்து 3 லட்சம் வரை வருமானம் வரும். பால் மாடு மூலம் பால் விற்கும் தொழிலில் மாதம் 20 ஆயிரம் வரை வருமானம் வரும்..... என்னிடம் 12 லட்சம் ரூபாயை எதிரி பணம் கொடுப்பதற்கு முன்பு, 1 மாதம் முன்னதாக கொடுத்தார். அந்த 12 லட்சம் பணமானது வங்கியிலும் எனது கையிருப்பு, பணமாகும். எனது வீட்டில் நான் 10 லட்சம் வைத்திருந்தேன். வங்கியில் எனது நகைகளை அடமானம் வைத்து 2 லட்சம் பெற்றேன். அந்த 10 லட்சம் எப்படி வந்த பணம் என்றால், நான் வருமானத்தின் மூலம் சேர்த்ததாகும் " என்று சொல்லியுள்ளார். எனவே, வாதிக்கு மேற்படி பணவருமான வசதி உள்ளது என்று இந்நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கிறது."

29. The trial Court also has proceeded with, on the footing that the signature of the accused in Ex.P.1, Cheque was not denied by him, as he had claimed that Ex.P.1 was given to D.W.3 by way of empty cheque and in this regard, the evidence of D.W.3 was taken into account and based on which, the learned Judge of the trial Court has given the following findings :

"மசாஆ1ல் உள்ள கையொப்பமானது எதிரி தரப்பில் மறுக்கப்படவில்லை. ஆனால், மசாஆ1 ஆனது எதிரியால் எசா3 என்பவருக்கு வெற்றுக் காசோலையாக கொடுக்கப்பட்டது என்று எதிரி தரப்பில் அவரது சாட்சியத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. எசா3, வெற்றுக் காசோலையாக கொடுக்கப்பட்ட மசாஆ1ஐ முறையிட்டாளிடம் கொடுத்து, முறையிட்டாள் அதனை நிரப்பி எசா3க்காக இந்நிமின்றத்தில் இந்த வழக்கை தாக்கல் செய்துள்ளதாக எதிரி தரப்பில் வாதிடப்பட்டது. எதிரி தரப்பில் எசா3 இவ்வழக்கில் சாட்சியாக விசாரிக்கப்பட்டுள்ளார். எசா3ன் முதல் விசாரணை சாட்சியத்தில், ருஎதிரி கிரைய ஒப்பந்தம் ஒன்றை பிறப்பித்து கொடுத்தபோது எனக்கு தெரியும். வெங்கடாசலபதி மற்றும் எசா1 இருவரும் எனக்கு கிரைய ஒப்பந்தம் பிறப்பித்துக் கொடுத்தனர். அந்த கிரைய ஒப்பந்த பத்திரம் பிறப்பித்து கொடுத்த பிறகு 6,7 மாதங்கள் கழித்து எனக்கு கிரையம் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. அவ்வாறு எனக்கு கிரையம் ஆன பிறகு நிலத்தை எனக்கு விட மறுக்கிறார்கள் என்று காவல் நிலையத்தில் எதும் புகார் கொடுக்கவில்லை. நான் வெங்கடாசலபதி என்பவரின் மீது அவரது அண்ணார் நிலத்தில் மீது செல்லக்கூடாது என்று தடுத்ததால் தான் புகார் கொடுத்தேன். அந்த புகாரின் அடிப்படையில் போலீசார் என்னை விசாரித்தார்கள். அந்த புகாரின் அடிப்படையில் முடிவு எதுவும் எடுக்கப்பட்டதாக எனக்கு தெரியவில்லை. புகாரின் முடிவில் எதிரியிடம் 12 லட்சம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு நாங்கள் விட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது என்று பைசல் செய்யப்பட்டது என்ற எதிரி சொன்னால் தவறாகும். மேலேகண்டவாறு, முடிவெடுத்து நான் காவல் நிலையத்தில் கையெழுத்து போட்டேன் என்றால் தவறாகும். வாதி எனக்கு 4,5 மாதங்களாக தெரியும். எனது மாமா மூலம் எனக்கு பழக்கம், வெங்கடாசலபதி, ஈஸ்வரமூர்த்தியிடம் எசா2ம் கடன் வாங்கியதாக எதிரி சொன்னால் ஈஸ்வரமூர்த்தி வாங்கியுள்ளார். ஆனால், எதிரி வாங்கியதாக எனக்கு தெரியவில்லை என்று சொல்லியுள்ளார்."

30. Based on these findings, the trial Court has come to the conclusion that, the accused was found guilty, therefore the Court has convicted him.

31. However the appellate Court, while re-appreciating the evidence and also having gone through the findings given by trial Court has mainly proceeded on the footing that, whether the complainant was able to prove that, he was having the source to make the payment of Rs.12 lakhs by way of cash.

32. In this context, the following findings have been given by the first appellate Court, which reads thus :

"புகார்தாரர் அனுப்பிய இரு வழக்கு அறிவிப்புகளுக்கும் எதிரி பதில் அறிவிப்பு, அனுப்பவில்லை அதற்கு விளக்கமும் எதிரி தரப்பில் கூறப்படவில்லை. ஆனால் எதிரி தரப்பில் புகார்தாரருக்கு போதிய பணம் வசதி இல்லை என்று கூறப்பட்ட போதிலும் வேறு நபரிடம் கொடுத்த காசோலையை வைத்து புகார்தாரரால் இந்த வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டதாக கூறப்பட்ட போதிலும் புகார்தாரருக்கு போதிய வருமானம் உள்ளது என்பது ஆவணங்கள் மூலம் நிரூபிக்கப்படவில்லை. புகார்தாரருக்கு 4/3/4 ஏக்கர் நிலம் உள்ளது என்று கூறப்பட்ட போதிலும் அதன் சர்வே எண் ஆவணங்கள் கோரப்பட்டு நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யவில்லை எதிரி தரப்பில் வேறு நபர் வீரமணியிடம் கொடுக்கப்பட்ட காசோலையானது புகார்தாரரை பயன்படுத்தி வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பது குறித்து முற்றிலுமாக நிரூபிக்கப்படாவிட்டாலும் புகார்தாரருக்கு போதிய பண வசதி இருந்தது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டால் மட்டுமே அவரால் அந்த தொகையை எதிரிக்கு கொடுக்கப்பட்டது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டால் மட்டுமே எதிரியின் கூற்று பொய்யானது என்று கருத வாய்ப்புள்ளது. "

33. The first appellate Court has given its further findings for disbelieving the case of the complainant and the relevant findings to that effect reads thus :

"பதில் அறிவிப்பு, அனுப்பாத ஒரே காரணத்திற்காக எதிரிக்கு புகார்தாரர் ரூ.12 லட்சம் கடனாக கொடுத்தார் என்று முடிவு, செய்து விட முடியாது. 12 லட்சத்திற்கு அறிவிப்பு, அனுப்பியதற்கு 9 மாதங்கள் கழித்து காசோலை ரூ.8/1/2 லட்சத்திற்கு எதிரி கொடுத்தார் என்று கூறுவதும் நம்பத் தகுந்ததாக இல்லை. உண்மையிலேயே எதிரி பணத்தை கொடுப்பதாக இருந்திருந்தால் முழு தொகைக்கான காசோலை கொடுத்திருப்பார் வட்டியும் கொடுக்கப்படவில்லை அசல் தொகை முழுவதும் காசோலை கொடுக்கப்படவில்லை. 10 நாட்களுக்குள் பணத்தை திரும்ப தராவிட்டால் வழக்கு தொடருவேன் என்று அறிவிப்பு, அனுப்பிய போதும் உடனடியாக அனுப்பாமல் 9 மாதங்கள் கழித்து காசோலை கொடுத்ததாக புகார்தாரரால் சாட்சியம் அளிக்கப்பட்டிருக்கும் காரணத்தினால் குறைவான தொகைக்கு காசோலை கொடுக்கப்பட்டிருப்பதும் 9 மாதங்கள் கழித்தும் காசோலை கொடுக்கப்பட்டதாக கூறப்பட்டிருப்பதும் எதிரியின் கூற்று போன்று நடந்திருக்க வாய்ப்பு, உள்ளது என்பதைத் தான் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது. "

34. The first appellate Court also have gone into the fact that, in order to establish that the complainant was having the landed property, out of which he was able to get the revenue,

the complainant even though produced the bank passbook of the complainant before the first appellate Court, it was factually found by the first appellate Court that, for the period from 06.07.2011 to 04.08.2011, the account was having the maximum balance of Rs.1,64,000/- only and after 2011, the account did not have any amount. However it was claimed by the complainant that, he had taken the money from the Bank. In this context, the findings of the first appellate Court reads thus :

"4-1-2 ஏக்கர் நிலம் அன்று அவருக்கு இருந்திருந்தால் அவரால் அதற்கான ஆவணங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கும் அல்லது அதன் சர்வே எண் குறித்து கூறப்பட்டிருக்கும் நிலத்தின் தன்மை பற்றி கூறப்பட்டிருக்கும் என்ன வருமானம் என்பது குறித்து கூறப்பட்டிருக்கும் அவ்வாறு எந்த விவரமும் கூறப்படாமல் மேல்முறையீட்டில் சில ஆவணங்களை தாக்கல் செய்து ஆவணங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று தாக்கல் செய்யப்பட்ட ஆவணமானது 2014ல் அவர் பெயருக்கு சில சொத்துக்கள் கிடைத்திருக்கிறது என்பதைத் தான் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது. 2014க்கு முன்பு, 2012ல் அவருக்கு சொந்தமான சொத்து இருந்தது என்பதை புலப்படுத்துவதாக இல்லை. அதன் காரணமாக தான் கீழமை நீதிமன்றத்தில் ஆவணம் எதுவும் புகார்தாரரால் தாக்கல் செய்யப்படவில்லை. அது போன்று 1994ல் உள்ள புகார்தாரரின் வங்கி பாஸ் புத்தகம் தாக்கல் செய்யப்பட்டு அதில் 2000த்துடன் அது முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் எந்த காலத்திலும் ரூ.10000க்கு மேல் மேற்படி வங்கி கணக்கில் பணம் இல்லை என்பதையும் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது. அது போன்று 2015/2016 சுமார் 20 பவுன் தங்க நகைகளை அடகு வைத்ததாக காணப்படுகிறதே தவிர 2012ல் அடகு வைத்ததாக ஆவணம் எதுவும் தாக்கல் செய்யப்படவில்லை. அதுபோன்று 3.1.2014 தேதியிட்டு பாரத வங்கி கிருஷ்ணகிரி கிளையில் வங்கி கணக்குப் பட்டியல் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது. 6.7.2011லிருந்து 4.8.2011 வரை அந்த கணக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது. மேற்படி கணக்கு விவர பட்டியலின்படி அதிகபட்சமாக ரூ.1,64,000 தான் அவருடைய கணக்கில் இருந்திருக்கிறது. 2011க்கு பின்பு அவருடைய கணக்கில் எந்த பணமும் இல்லை என்பதை மேற்படி ஆவணங்கள் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது. எனவே புகார்தாரர் முதல் விசாரணையின்போது வங்கி கணக்கிலிருந்து எடுத்ததாக கூறியபோதிலும் வங்கி கணக்கு இருந்ததாக கூறியபோதிலும் மேல்முறையீட்டில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வங்கி கணக்கு விவரங்கள் 2011ல், 1,64,000க்கு அதிகமாக எந்த காலத்திலும் அவரிடம் பணம் இல்லை என்பதையும் பெருந்தொகை எதுவும் வைப்பீடு செய்யப்படவில்லை என்பதையும் புலப்படுத்துவதாக இருக்கின்ற காரணத்தினால் மேற்படி ஆவணங்கள் கீழமை நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படவில்லை. புகார்தாரருக்கு உண்மையிலேயே வசதி இருந்திருந்தால் அவரால் 3 வங்கி கணக்குகள் வைத்திருக்கும்போது பணத்தை அதில் வைப்பீடு செய்யப்பட்டிருக்கும். புகார்தாரருக்கு எந்த வசதியும் இல்லாத காரணத்தினால் தான்

அவர் தன் கையில் ரூ.10,00,000 சேமித்து வைத்திருந்ததாக அதை எடுத்துக் கொடுத்ததாக கூறப்பட்டுள்ளது. வாதிக்கு சொத்துக்களோ வருமானங்களோ இல்லாத நிலையில் வங்கியிலும் எந்த பணமும் இல்லாத நிலையில் 5.2.2012 அன்று புகார்தாரருக்கு ரூ.12,00,000 கடன் கொடுப்பதற்கு எந்த வசதியும் இல்லை என்பது வாதி தரப்படு, சாட்சியத்திலிருந்தும் எதிரி தரப்பு, சாட்சியத்திலிருந்தும் தெளிவாகிறது."

35. By giving all these findings, the first appellate Court has come to the conclusion that, the complainant has not proved his means for making the payment to the accused and thereby there is no enforceable debt between the complainant and the accused and on that score, the Court had come to the conclusion that, the complainant had not proved that the cheque in question had been issued by the accused for the purpose of clearing the enforceable debt towards the complainant and thereby decided to set aside the Judgment and conviction made by the trial Court.

36. After having analysed the evidence adduced before the trial Court, it is to be pointed out that, the case of the complainant that, a sum of Rs.12 lakhs was paid as the loan to the accused. It is also the case of the complainant that, the loan carried interest payable by the accused at the rate of 2% per month, i.e., 24% per year. It is also the case of the complainant that, since the accused did not pay back the money, despite several request, the complainant had chosen to issue a notice on 09.03.2013 in Ex.P.6. Only pursuant to the said notice, the accused had given the cheque in question on 15.02.2014.

37. In this regard, it is to be noted that, in the notice, dated 09.03.2013, the complainant called upon the accused to pay back the money within a period of 10 days, otherwise appropriate legal action both under civil law as well as criminal law would be initiated against the accused.

38. However in spite of the notice having been received by the accused on 12.03.2013, the accused did not come forward either to pay the amount or had issued any guarantee or cheque immediately. Nearly after one year, i.e., on 15.02.2014, it is claimed by the complainant that, the accused had given the cheque in question.

39. Even though the amount claimed to have been borrowed by the accused was a huge sum of Rs.12 lakhs and the same was given for interest at the rate of 24% p.a., no prudent man could have been silent for years together without taking any steps to recover the money.

40. Moreover even though the cheque was given on 15.02.2014, the same was deposited at the complainant's bank only on 17.03.2014, i.e., after one month. From the side of the complainant, no plausible explanation had been given, as to why no action was initiated against the accused for one year period, even after the 09.03.2013 notice, i.e., Ex.P.6 was received by the accused. Also there has been no explanation as to why the complainant kept the cheque in question ideally without depositing the same for one month.

41. That apart, as has been rightly pointed out by the first appellate Court, even though the bank statement had been produced by the complainant, the maximum amount during the relevant period, i.e., from 06.07.2011 and 04.08.2011 at the account of the complainant was only Rs.1,64,000/-. It is also the finding of the appellate Court that, after 2011, there was no money in the account of the complainant. It is also the finding of the first appellate Court that, during the year 2015 and 2016 there are endorsements in the accounts, stating that 20 sovereigns of gold jewels had been pledged, where as no such endorsement available to show that the complainant pledged the jewels in the year 2012.

42. In this context, it can be easily presumed that, even though it was claimed by the complainant that, he mobilised the fund of Rs.12 lakhs by way of savings and also by way of the loan obtained by pledging the jewels from the bank, absolutely there is no proof to show that, such a mobilisation had been undertaken by the complainant, to arrive at a conclusion that, at relevant point of time, he was having the cash of Rs.12 lakhs to give it to the accused.

43. That apart, at least, the D.W.4 has clearly deposed that, only through him, on behalf of the accused, the D.W.2 was approached to make a request for a sum of Rs.7 lakhs for his needs as a loan. Even prior to that, he borrowed a sum of Rs.5 lakhs from D.W.2 and therefore an arrangement seems to have been made under which the accused had executed a power in favour of D.W.2, who in turn executed the sale in favour of D.W.3, who is none other than his nephew and the further arrangement between the parties of D.W.2 and the accused as well as D.W.4 was that, Rs.7 lakhs would be given to D.W.2 by the accused and Rs.5 lakhs already advanced to D.W.4 would be adjusted, all together Rs.12 lakhs was made in the credit of the accused by D.W.2 and in lieu of that, the land of the accused by using the power was settled in favour of the D.W.3, who is none other than the nephew of D.W.2

44. In order to substantiate these defence theory, the D.W.4's evidence was very cogent and believable, which has already been extracted herein above. Even though some discrepancies were there in the evidence of D.W.1 and D.W.3, however it can also be noted that D.W.3 also has specifically stated that, only from D.W.2, the D.W.4 obtained loan and the accused did not receive any loan.

45. Like that, D.W.2 also in cross-examination had stated that he never met the complainant. He also denied the suggestion made on the side of the defence that, the two empty cheques and one power document was given by the accused to the D.W.2.

46. Though these deposition of D.W.2 and D.W.3 to some extent, contra to the evidence of D.W.4, the cogency and believability established by the evidence of D.W.4, in the opinion of this Court, can be taken into account.

47. Further, as has been exhaustively described by the first appellate Court, the complainant has not at all proved, even to the extent of the decree of preponderance of probability, that he had enough means to mobilise the funds to pay the amount to the extent of Rs.12 lakhs.

48. It is further to be noted that, even according to the complainant, out of the 12 lakhs Rupees, the cheque was issued only for Rs.8.5 lakhs. Therefore the remaining principal was Rs.3.5 lakhs and the agreed interest since was 2% per month, i.e., 24% p.a and the interest payable by the accused, according to the complainant has to be from 05.02.2012, the date of alleged payment of loan till 15.02.2014, i.e., the date of alleged issuance of cheque itself would come about Rs.5,76,000/-. Therefore the remaining principal of Rs.3,50,000/- and the interest of Rs.5,76,000/- put together would make a grand total of Rs.9,26,000/- still due to be payable by the accused even at the time of issuance of the alleged cheque in question. However, no attempt was made by the complainant to recover the said amount of Rs.9,26,000/-, which was a due according to the complainant, by filing any Civil Suit in this regard.

49. No notice has been given subsequent to the 138 proceedings initiated by the complainant stating that, apart from the said amount of Rs.8,50,000/- covering under the cheque in question, the remaining balance principal as well as the interest comes about Rs.9,26,000/- should be paid by the accused and for the said amount, certainly action could have been initiated.

50. But the fact remains that, no attempt was made by the complainant to recover the said money, that is the remaining principal and the interest, which is not a small amount as it comes about Rs.9,26,000/-.

51. It is further to be noted that, in this context, even though the complainant received back the original pro-note, i.e, Ex.P.5 on the ground that the original pro-note was necessary to file a Civil Suit against the accused for recovery of the amount, admittedly the complainant did not make any attempt to initiate any civil proceedings for the recovery of the money from the accused.

52. All these aspects would go to show that, even though to some extent, there are some evidences against the accused and also based on the admission of the signature of the cheque in question, there is initial statutory presumption in favour of the complainant in this case, the same has been successfully rebutted by the accused side by bringing a believable defence theory as has been discussed above.

53. Law is well settled in this regard that, in case of acquittal made by the lower Court and even though there are possibility of two views, i.e., one in favour of the complainant and another one in favour of the accused, the Court must very slow in interfering with the acquittal given by the Court below and the decision shall be taken by the higher forum only in favour of the accused and not in favour of the complainant. This legal proposition has been given in number of decisions.

54. In this context, I had an occasion to consider the principle as underlined above in a similar Negotiable Instruments case, in the matter of N.Lakshmi v. P.Damodarasamy, reported in 2018 (3) MWN (Cr.) DCC 117 (Mad), wherein after following the decision in M.S.Narayana Menon @ Mani v. State of Kerala reported in (2006) 6 SCC 39, I have held as follows :

"33.Since the proceedings under Section 138 of the Negotiable Instruments Act, is punitive in nature and once the Court has come to the conclusion that the accused is guilty, such conclusion has to be supported by clear evidence. In this regard, the Law laid down by the Hon'ble Apex Court in M.S. Narayana Menon @ Mani v. State of Kerala and another reported in 2006 6 SCC 39, can be taken as a precedent. The Hon'ble Apex Court in the said Judgment cited supra has stated that the presumption under Sections 118 and

139 shall be with the standard of proof of preponderance of probability only. The relevant portions of the said Judgment are extracted hereunder:

27. In view of the aforementioned backdrop of events, the questions of law which had been raised before us will have to be considered. Before we advert to the said questions, we may notice the provisions of Sections 118(a) and 139 of the Act which read as under:

"118. Presumptions as to negotiable instruments.—Until the contrary is proved, the following presumptions shall be made—

(a) of consideration.—that every negotiable instrument was made or drawn for consideration, and that every such instrument when it has been accepted, indorsed, negotiated or transferred, was accepted, indorsed, negotiated or transferred for consideration;

139. Presumption in favour of holder.—It shall be presumed, unless the contrary is proved, that the holder of a cheque received the cheque, of the nature referred to in Section 138 for the discharge, in whole or in part, of any debt or other liability."

Presumptions both under Sections 118(a) and 139 of the Act are rebuttable in nature.

.....
30. Applying the said definitions of "proved" or "disproved" to the principle behind Section 118(a) of the Act, the court shall presume a negotiable instrument to be for consideration unless and until after considering the matter before it, it either believes that the consideration does not exist or considers the non-existence of the consideration so probable that a prudent man ought, under the circumstances of the particular case, to act upon the supposition that the consideration does not exist. For rebutting such presumption, what is needed is to raise a probable defence. Even for the said purpose, the evidence adduced on behalf of the complainant could be relied upon. 31. A Division Bench of this Court in *Bharat Barrel & Drum Mfg. Co. v. Amin Chand Payrelal* [(1999) 3 SCC 35] albeit in a civil case laid down the law in the following terms: (SCC pp. 50-51, para 12)

"12. Upon consideration of various judgments as noted herein above, the position of law which emerges is that once execution of the promissory note is admitted, the presumption under Section 118(a) would arise that it is supported by a consideration. Such a presumption is rebuttable. The defendant can prove the non-existence of a consideration by raising a probable defence. If the defendant is proved to have discharged the initial onus of proof showing that the existence of consideration was improbable or doubtful or the same was illegal, the onus would shift to the plaintiff who will be obliged to prove it as a matter of fact and upon its failure to prove would disentitle him to the grant of relief on the basis of the negotiable instrument. The burden upon the defendant of proving the non-existence of the consideration can be either direct or by bringing on record the preponderance of probabilities by reference to the circumstances upon which he relies. In such an event, the plaintiff is entitled under law to rely upon all the evidence led in the case including that of the plaintiff as well. In case, where the defendant fails to discharge the initial onus of proof by showing the non-existence of the consideration, the plaintiff would invariably be held entitled to the benefit of presumption arising under Section 118(a) in his favour. The court may not insist upon the defendant to disprove the existence of consideration by leading direct evidence as the existence of negative evidence is neither possible nor contemplated and even if led, is to be seen with a doubt." This Court, therefore, clearly opined that it is not necessary for the defendant to disprove the existence of consideration by way of direct evidence.

32. The standard of proof evidently is preponderance of probabilities. Inference of preponderance of probabilities can be drawn not only from the materials on record but also by reference to the circumstances upon which he relies.

34. If the above said principles of the Apex Court in both Judgments cited above, are applied to the present case, the statutory

presumption found in favour of the complainant merely on the basis of the issuance of cheques and acceptance of signature by the accused, has been acceptably rebutted with a decree of proof of preponderance of probability, by the accused.

35. There is no consistent case on the side of the complainant nor there had been cogent evidence from the complainant side, especially, from PW1, the complainant. The stand inconsistently taken by PW1, the complainant, before the trial Court on three occasions namely, at the time of issuance of notice under Section 138(b) of the Negotiable Instruments Act, at the time of making complaint and also, at the time of making deposition both in the chief examination as well as in the cross examination, would go to show that, the initial presumption gained by the complainant under Sections 139 and 118 of the Negotiable Instruments Act, has not been consistently protected and kept unassailed by the complainant because of her own inconsistent stand. However, the accused has been definite in his stand and therefore, the stand of the accused has brought an acceptable rebuttal within the meaning of decree of proof of preponderance of probability and therefore, such rebuttal has shattered the statutory presumption of the complainant. Moreover, in the said case of M.S.Narayana Menon's case cited supra, the Hon'ble Apex Court has underlined the principle at Paragraph 54 which reads thus:

"54. In any event the High Court entertained an appeal treating to be an appeal against acquittal, it was in fact exercising the revisional jurisdiction. Even while exercising an appellate power against a judgment of acquittal, the High Court should have borne in mind the well-settled principles of law that where two views are possible, the appellate court should not interfere with the finding of acquittal recorded by the court below."

36. Therefore, when the Appellate Court sits upon an appeal against acquittal, where if two views are possible, to the Appellate Court against the Judgment of acquittal, the Appellate Court should not interfere with the

findings of the Court below. If this golden principle as enunciated in the Judgment cited supra, is applied in this case, this Court has no hesitation to hold that, there is absolutely no scope for interference in the Judgment of the Lower Appellate Court, where after analyzing the material evidence in detail, the learned Judge has given Judgment by setting aside the trial Court Judgment and such finding of the Lower Appellate Court as impugned herein is neither perverse nor unacceptable."

55. If the aforesaid principle is applied to the present facts of the case, this Court except to accept the view taken by the first appellate Court in favour of the accused, cannot take a view in favour of the complainant, merely because the accused admitted the signature in the cheque in question. Since the defence theory was given as to how the cheque were given by the accused, which was supported clearly and cogently by D.W.4, the mere acceptance of the signature cannot constitute the offence punishable under Section 138 of the NI Act. Therefore this Court is of the view that, the approach of the trial Court in not appreciating these aspects is erroneous. However it has been considered in detail by the first appellate Court in proper perspective and it has given reasoning to reach such a conclusion in favour of the accused. Therefore the said finding given by the first appellate Court neither be considered as perverse nor arbitrary, hence, this Court do not think that, there are grounds to interfere with the Judgment of the first appellate Court. Hence, this Court has no hesitation to hold that, the Judgment of the first appellate Court, which is appealed herein, is to be sustained and this appeal deserves to be dismissed.

In the result, this Criminal Appeal is dismissed, confirming the Judgment, dated 23.01.2017 made by the Principal Sessions Court, Krishnagiri in CrI.A.No.22 of 2016.

WEB COPY

sd/-

Assistant Registrar(CCC)

//True Copy//

Sub Assistant Registrar

tsvn

To

1. The Principal Sessions Judge,
Krishnagiri.
2. The Judicial Magistrate No.II,
Krishnagiri.
3. The Public Prosecutor
High Court of Madras, Chennai.

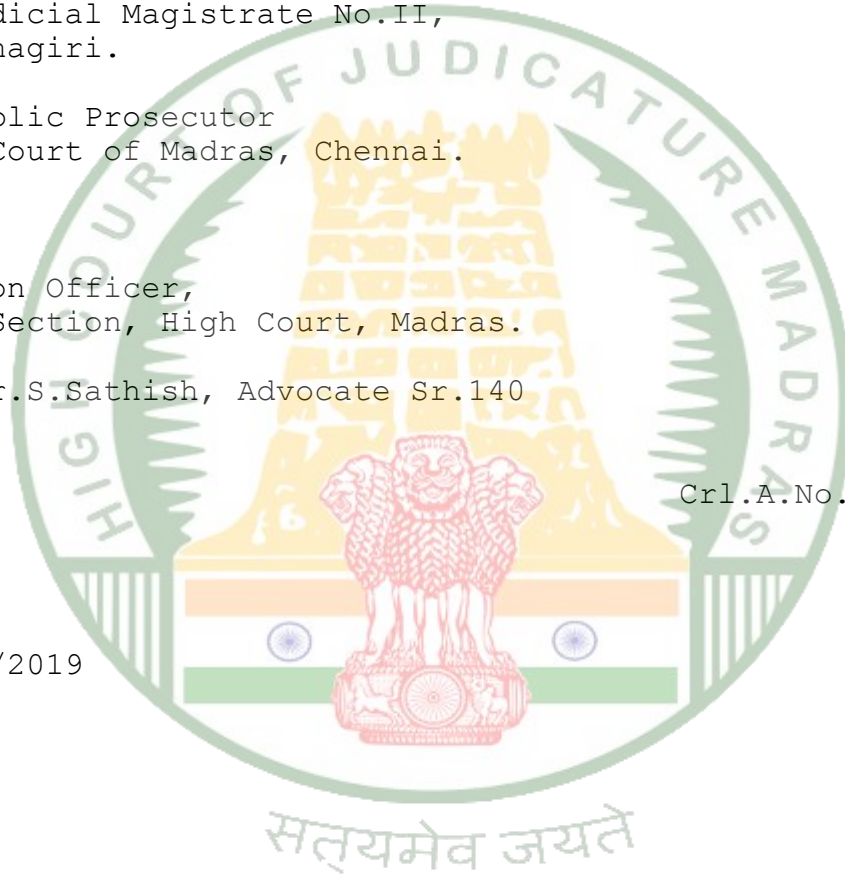
Copy to

The Section Officer,
Criminal Section, High Court, Madras.

+1cc to Mr.S.Sathish, Advocate Sr.140

Crl.A.No.490 of 2017

ss[co]
srg 25/01/2019

WEB COPY